

Arrest

nr. 285 849 van 8 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
 Rue de la Draisine 2/004
 1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 november 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Chinese nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 7 september 2021.

1.2. Op 5 oktober 2022 worden verzoekers afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Chinees machtig is.

1.3. Op 28 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing t.a.v. W. C., verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Chinese nationaliteit en bent u afkomstig uit de stad Fuqing, gelegen in de provincie Fujian. U hebt echter op verschillende plaatsen in China verbleven voor uw vertrek. Uw etniciteit is Han en u bent christen. U bent gehuwd met G. F. (O.V. nummer (...), CG (...)). Samen hebben jullie twee kinderen.

U bent afgestudeerd aan de technische beroepsschool maar vond heel moeilijk werk in China. Via een servicebureau meldde u zich aan voor een studentenvisum voor België, wat u tot uw eigen verrassing verkreeg. U verliet China op 15 augustus 2006.

Met uw paspoort en visum voor België vloog u rechtstreeks naar België. U kwam dezelfde dag aan. Tijdens de vlucht naar België leerde u uw vrouw G. F. kennen, met wie u ondertussen officieel gehuwd bent. Nadat u uw studentenvisum een aantal keer had kunnen verlengen, verviel het in 2009. Via regularisatie probeerde u een arbeidsvergunning te krijgen, hetgeen geweigerd werd in 2011. Omdat u ondertussen met uw vrouw ook al twee kinderen heeft, probeerde u al een aantal keren via de 9bis-procedure (humanitaire regularisatie) voor de Dienst Vreemdelingenzaken een verblijfsstatus te bekomen voor uzelf en uw gezin, hetgeen telkens geweigerd werd. Uiteindelijk besloot u op 7 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in te dienen nadat u via een kennis vernomen had over de mogelijkheid hiervan.

Ter staving van uw verzoek legt u een origineel Chinees paspoort voor, documenten van de mutualiteit, een werkcontract, een huwelijksakte en een gezinssamenstellingsdocument.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u de status van vluchteling noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U bent er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Zo zijn de door u aangehaalde problemen vreemd aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie. Immers verklaart u geen problemen te hebben gekend in China, noch vreest u de autoriteiten in uw land van herkomst. U zou uw land enkel hebben verlaten omdat u er moeilijk werk vond en uw kans in het buitenland wilde wagen (zie CGVS, p.8). U voegde daar ook aan toe niets te vrezen bij terugkeer, maar niet terug te willen gaan omdat u twee kinderen heeft hier en wilt dat ze hier verder studeren (zie CGVS, p.9). Nergens in uw verklaringen blijkt echter dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Het gegeven dat u China verliet op een legale manier met uw eigen paspoort en visum en zich voorts wendde tot de Chinese ambassade in België bij de verlenging van uw paspoort, bevestigt dat u geen vrees ten aanzien van uw autoriteiten bezit.

U haalt voornamelijk problemen van financiële aard aan. U geeft aan dat u gestudeerd heeft, maar dat u moeilijk werk vond (zie CGVS, p.7 en 8). Deze door u ingeroepen problemen zijn louter van socio-economische (financiële) aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Verder geeft u ook aan in België geen problemen te hebben gekend, enkel haalt u

een eenmalige arrestatie aan omwille van uw illegale arbeid. Ook de eventuele schulden die u maakte bij uw reis, zijn volgens u zo goed als geheel terugbetaald (zie CGVS, p.9). U zegt dat u sinds uw aankomst in België geen contact meer met het servicebureau dat u aan een visum hielp hebt gehad en eigenlijk geen weet heeft hoeveel u hen nog schuldig bent (zie CGVS, p.7). Hoewel dit gegeven evenmin ressorteert onder de Vluchtelingenconventie, blijkt hieruit evenmin een vrees ten aanzien van eventuele schuldeisers.

Ten slotte blijkt tevens uit uw uiterst laattijdig verzoek om internationale bescherming dat u geen vrees voor vervolging dient te koesteren. U verliet China immers in 2006 en verblijft sindsdien onafgebroken in België (zie CGVS, p.4 en 5). Uw verblijf in België was steeds illegaal (zie CGVS, p.5). U probeerde een statuut te verkrijgen via verschillende andere regularisatieprocedures, maar ontving telkens een negatief antwoord (zie CGVS, p.5). Uw huidige en eerste verzoek om internationale bescherming dateert echter pas van 7 september 2021. Dit is niet alleen erg laattijdig te noemen, maar een dergelijke houding kan evenmin in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt, in casu quod non. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprecht verzoek indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming. Uw verklaring voor uw laattijdig verzoek is allerm minst verschonend te noemen. U geeft zelf als reden aan dat u nog nooit van de asielp procedure had gehoord (zie CGVS, p.5). Dat u niet wist dat er zoiets bestond in België om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is niet aannemelijk. U verbleef al meer dan een geruime tijd in een circuit van illegaliteit in België. Het lijkt eerder onwaarschijnlijk dat u dan in België niet al eerder van het bestaan van de asielp procedure op de hoogte was, ook al gezien u wel al verscheidene andere verblijfsprocedures opstartte en dus weldegelijk wegwijs bent in deze procedures.

Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u aan het CGVS overmaakte op 10 en 11 oktober 2022 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Deze omvatten namelijk slechts enkele post-factum verduidelijkingen over de schoolsituatie van uw kinderen en de levensomstandigheden in België alsook correcties aangaande de namen van personen, plaatsnamen en studies, doch blijken deze geenszins inhoudelijke wijzigingen ten aanzien van uw vluchtmotieven noch toevoegingen te omvatten. Dienaangaande moet bijkomend worden opgemerkt dat deze aanvullingen aangaande uw levensomstandigheden in België van louter socio-economische aard zijn die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie en aldus evenmin volstaan om in uw hoofdte besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus. Uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen aldus niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. G.F., verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Chinese nationaliteit en bent u afkomstig uit de stad Fuqing, gelegen in de provincie Fujian. Uw etniciteit is Han en u bent christen. U bent gehuwd met W. C. (O.V. nummer (...), CG (...)). Samen hebben jullie twee kinderen, W. X. en W. Y.. U studeerde boekhouding aan de hogeschool toen uw moeder via een kennis vernam over de mogelijkheid van een studentenvisum naar België, om in België uw studie van boekhouding verder te zetten. U was onmiddellijk geïnteresseerd en via een servicebureau werd uw visum naar België geregeld. U verliet China op 15 augustus 2006. Met uw paspoort en visum voor België vloog u rechtstreeks naar België. U kwam dezelfde dag aan. Tijdens de vlucht naar België leerde u uw man W. C. kennen, met wie u ondertussen officieel gehuwd bent. Nadat u uw studentenvisum een aantal keer had kunnen verlengen, verviel het in 2009. Uw echtgenoot en u

hebben via verscheidene andere regularisatieprocedures geprobeerd een verblijfsstatus voor hemzelf, u en uw beide kinderen te verkrijgen maar telkens zonder resultaat. Aangezien u nooit eerder over de mogelijkheid van asiel had gehoord en de andere procedures die jullie hadden lopen niet in gevaar wilde brengen, dienden jullie nooit eerder een verzoek om internationale bescherming in. Omdat jullie geen andere mogelijkheid meer zagen om een legale status te verkrijgen, diende u ondanks dat uw advocaat het u afraadde, een verzoek om internationale bescherming in op 7 september 2021.

Ter staving van uw verzoek legt u een origineel Chinees paspoort voor, documenten van de mutualiteit, en verschillende documenten betreffende uw werk in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u de status van vluchteling noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U bent er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Zo zijn de door u aangehaalde problemen vreemd aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie. Immers verklaart u geen problemen te hebben gekend in China, noch vreest u de autoriteiten in uw land van herkomst. U zou uw land enkel hebben verlaten omdat u een kans kreeg in het buitenland te studeren (zie CGVS, p.7). U voegde daar ook aan toe niets te vrezen bij terugkeer naar China, maar niet terug te willen gaan daar er te veel onzekerheid zou zijn voor uw kinderen en uw man betreffende de economische situatie in China. Ook zouden uw kinderen moeite hebben zich aan te passen vanwege taalproblemen en het andere schoolsysteem in China (zie CGVS, p.7). Nergens in uw verklaringen blijkt echter dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Het gegeven dat u China verliet op een legale manier met uw eigen paspoort en visum en zich voorts wendde tot de Chinese ambassade in België bij de verlenging van uw paspoort, bevestigt dat u geen vrees ten aanzien van uw autoriteiten bezit.

U haalt voornamelijk problemen van financiële aard aan. U geeft aan dat u en uw man waarschijnlijk moeilijk werk zouden vinden bij een terugkeer (zie CGVS, p.7). Deze door u ingeroepen problemen zijn louter van socio-economische (financiële) aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Verder geeft u ook aan in België geen problemen te hebben gekend. Ook de eventuele schulden die u maakte bij uw reis, zijn volgens u al terugbetaald door uw moeder (zie CGVS, p.4). Hoewel dit evenmin ressorteert onder de Vluchtelingenconventie, blijkt hieruit geen vrees ten aanzien van eventuele schuldeisers.

Ten slotte blijkt tevens uit uw uiterst laattijdig verzoek om internationale bescherming dat u geen vrees voor vervolging dient te koesteren. U verliet China immers in 2006 en verblijft sindsdien onafgebroken in België (zie CGVS, p.4). Uw verblijf in België was steeds illegaal (zie CGVS, p.4 en 5). Uw man probeerde een verblijfsstatus te verkrijgen via verschillende andere regularisatieprocedures, maar ontving telkens een negatief antwoord (zie CGVS, p.4 en 5). Uw huidige en eerste verzoek om internationale bescherming dateert echter pas van 7 september 2021. Dit is niet alleen erg laattijdig te noemen, maar een dergelijke houding kan evenmin in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt, in casu quod non. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprecht verzoek indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming. Uw verklaring voor uw laattijdig verzoek is allerm minst verschonend te noemen. U geeft zelf als reden aan dat u nog niet eerder

van de asielpcedure had gehoord (zie CGVS, p.5). Dat u niet wist dat er zoiets bestond in België om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is niet aannemelijk. U verbleef al meer dan een geruime tijd in een circuit van illegaliteit in België. Ook geeft u zelf aan dat u het wel al eens had besproken met uw advocaat, maar dat u uw andere verblijfsprocedures die lopende waren niet in het gedrang wilde brengen (zie CGVS, p.5). Ook dacht u dat u toch geen kans maakte om internationale bescherming te verkrijgen aangezien er in China geen oorlog gaande is en jullie er geen problemen hebben. Uw advocaat raadde het daarom ook af om een verzoek om internationale bescherming aan te vragen (zie CGVS, p.5). Dit alles duidt er op dat u weldegelijk al eerder op de hoogte was van het bestaan van de procedure.

Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 57/1 van de Vreemdelingenwet en het algemeen beginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.

Verzoekers citeren vooreerst de door hen geschonden geachte bepalingen en verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State met betrekking tot de administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid.

Met betrekking tot de algemene situatie in China en hun nood aan bescherming betogen verzoekers vooreerst dat uit algemene informatie blijkt dat de situatie in China rampzalig is, zowel wat betreft de schending van de mensenrechten als uit sociaal-economisch oogpunt. Zij citeren hierbij uit Human Rights Watch, “Rapport Mondial 2022” (internetlink) en Human Rights Watch, “China: Third Term for Xi Threatens Rights”, 10 oktober 2022 (internetlink). Zij stellen vervolgens dat de sociaal-economische situatie in China leidt tot talrijke schendingen van burgerlijke en politieke rechten en citeren opnieuw uit laatstvernoemd rapport van Human Rights Watch. Zij stellen vervolgens dat de Chinese autoriteiten onlangs opschepten dat ze extreme armoede hadden uitgeroeid maar dat dit door veel deskundigen in twijfel wordt getrokken en zij citeren daarbij het artikel BBC News, “Chine: l’annonce triomphale de la fin de l’extrême pauvreté soulève des questions”, 26 februari 2021 (internetlink). Zij stellen dat uit het voorgaande duidelijk blijkt dat de Chinese autoriteiten door hun beleid verantwoordelijk zijn voor de schendingen van de mensenrechten en de rampzalige levensomstandigheden in China en door hierover geen woord te voeren en geen onderzoek in te stellen in haar beslissingen, terwijl deze schendingen verband houden met de door verzoekers geuite vrees, is verwerende partij tekortgeschoten in haar zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen. Zij stellen dat hun vrees in feite verband houdt met het gebrek aan bescherming door de Chinese autoriteiten, waardoor zij bij terugkeer naar China zou worden blootgesteld aan ernstige schendingen van hun rechten en ze niet zouden kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften en zoals uit de achtergrondinformatie blijkt is de sociaal-economische situatie zo problematisch dat er veel mensenrechtenschendingen uit voortvloeien. Zij werpen ook op dat hun situatie nog zou kunnen verslechteren omdat verzoeker het bedrag dat hij van een servicebureau heeft geleend voor zijn studentenvisum nog niet volledig heeft terugbetaald en dus nog schulden heeft die hij bij terugkeer zal moeten betalen, waardoor zijn sociaal-economische situatie nog kan verslechteren. Zij stellen dat de Chinese autoriteiten geen bescherming bieden aangezien ze verantwoordelijk zijn voor deze situatie en tekortkomingen. Aangezien verzoekers sterk gekant zijn tegen het beleid van de Chinese autoriteiten en al 16 jaar in België wonen vragen zij in hoofddorde op grond van hun politieke opvattingen om erkenning van hun vluchtelingenstatus.

In ondergeschikte orde beroepen verzoekers zich op de subsidiaire bescherming aangezien ze een risico op ernstige schade lopen en de Chinese autoriteiten niet in staat zijn om hen te beschermen. Zij verwijzen naar het arrest nr. 278 654 van de Raad van 12 oktober 2022 en stellen dat in het onderhavige geval bij een *a contrario* lezing van dit arrest worden vastgesteld dat de Chinese autoriteiten een actor zijn in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en verantwoordelijk zijn voor de economische en humanitaire situatie in China, die de verlening van subsidiaire bescherming rechtvaardigt.

Verzoeker wijzen er ook op dat verwerende partij de situatie van hun twee kinderen niet naar behoren heeft onderzocht en artikel 51/7 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door geen rekening te

houden met het hoger belang van de kinderen. Verzoekers hebben immers naast de angst van de hele familie als gevolg van de humanitaire en socio-economische situatie in China gewezen op de vrees van de kinderen in geval van terugkeer naar China aangezien ze er nooit hebben gewoond, de taal niet spreken en geen toekomstperspectieven hebben. Zij wijzen er op dat beide kinderen in België geboren zijn en er hun hele leven gewoond hebben, nu respectievelijk 11 en 9 jaar oud zijn, naar school gaan en al hun sociale en familiebanden hebben in België. Het CGVS heeft hier geen rekening mee gehouden en dus moeten de beslissingen minstens vernietigd worden, zo menen verzoekers.

Wat tenslotte de late indiening van het verzoek om internationale bescherming betreft, citeren verzoekers passages uit Haut-Commissariat des Nations-Unies pour les réfugiés, «*Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems*», May 2013, p. 200-203 (internetlink) en herinneren er aan dat zij niet op de hoogte waren van de mogelijkheid om in België internationale bescherming aan te vragen en daarover niet naar behoren waren geïnformeerd. Zij stellen dat uit hun aanwezigheid in een illegaal circuit in België logischerwijs niet kan worden afgeleid dat verzoekers noodzakelijkerwijs op de hoogte waren van alle beschermingsmogelijkheden. Verzoekers stellen tot slot dat niet mag worden vergeten dat de asielinstanties verplicht zijn de vrees voor vervolging van verzoekers objectief te onderzoeken, ongeacht het bestaan van een zogenaamd laat verzoek.

Verzoekers vragen in hoofddorde erkenning als vluchtelingen wegens hun politieke opvattingen en het gebrek aan bescherming door de Chinese autoriteiten, in ondergeschikte orde moet hen de subsidiaire bescherming toegekend worden omdat ze ernstige schade dreigen te ondervinden van de sociaal-economische en humanitaire situatie die het gevolg is van het Chinese beleid en in meer ondergeschikte orde moeten de bestreden beslissingen vernietigd worden.

2.2. Verzoekers voegen de bestreden beslissingen en de pro deo aanstelling toe aan het verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante

informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers verklaren de Chinese nationaliteit te bezitten en leggen bij de indiening van hun verzoeken om internationale bescherming hun originele Chinese paspoorten, uittreksels van de geboorteakten van hun in België geboren kinderen, een huwelijksakte en een document betreffende hun gezinssamenstelling neer. De Chinese nationaliteit van verzoekers en hun kinderen en hun identiteit worden niet betwist. Verzoekers leggen daarnaast ook nog documenten van de mutualiteit in Charleroi, en een contrat pédagogique op naam van verzoekster met de vzw Funoc neer. Deze documenten hebben uitsluitend betrekking op hun situatie in België en hebben geen betrekking op enige vrees voor vervolging vanwege de overheid of andere actoren in hun land van herkomst.

4.2. Verzoekers verklaren bij de indiening van hun beschermingsverzoeken dat het moeilijk is voor hen om terug te keren naar China omdat zij willen dat hun kinderen hier verder onderwijs krijgen en dat de situatie op financieel vlak in China moeilijk zou zijn. Verzoeker haalt ook aan dat hij schulden heeft gemaakt om zijn reis te betalen toen hij zestien jaar geleden uit China is vertrokken om hier te studeren. Uit het administratief dossier en hun verklaringen blijkt verder dat verzoekers in 2006 op basis van een studentenvisum naar België zijn gekomen, dat de geldigheid ervan na enkele verlengingen verviel in 2009 en dat zij sindsdien zonder onderbreking in België hebben verbleven en dat verschillende aanvragen tot regularisatie van hun verblijf werden ingediend die tot dusver werden geweigerd.

De Raad stelt, na lezing van het rechtsplegingsdossier, in navolging van de bestreden beslissingen vast dat de door verzoekers aangehaalde vrees voor de moeilijke economische situatie in China en de moeilijkheden waarmee hun kinderen zouden kampen om onderwijs te volgen in China, geen verband houden met één van de vervolgingsgronden in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Om als vluchteling erkend te worden is vereist dat een verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de door verzoekers aangehaalde problemen vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève omdat (1) beide verzoekers verklaren geen problemen te hebben gekend in China, noch de autoriteiten in hun land te vrezen en zij verklaarden hun land te hebben verlaten omdat (2) het er moeilijk was om werk te vinden (verzoeker) dan wel de kans te hebben gekregen om in het buitenland te studeren en er niet te willen terug te keren omdat verzoeker wil dat zijn twee kinderen hier verder studeren en (3) omdat er te veel onzekerheid zou zijn voor haar kinderen en haar man en de moeilijkheden voor hun kinderen om zich aan te passen aan vanwege het taalprobleem en het andere schoolsysteem in China (verzoekster). Ook wordt in beide beslissingen aangehaald dat zij voornamelijk problemen van financiële aard aanhalen, dat de schulden die zijn gemaakt om hun reis te betalen reeds afbetaald zijn (verzoekster) dan wel zo goed als afbetaald zijn (verzoeker) en dat het gegeven dat zij China verlieten op een legale manier met een paspoort en visum en zich vervolgens

wendden tot de Chinese overheid om hun paspoorten te verlengen bevestigd dat zij geen vrees hebben ten aanzien van hun autoriteiten.

Verzoekers betwisten dit en stellen dat zij vervolging vrezen op grond van hun politieke overtuiging omdat zij sterk gekant zijn tegen de Chinese overheid. Zij stellen in wezen dat hun vrees voor vervolging verband houdt met het gebrek aan bescherming door de Chinese overheid en dat zij daardoor zullen worden blootgesteld aan ernstige schendingen van hun rechten en daardoor niet in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien.

Zij betogen onder verwijzing naar twee rapporten van Human Rights Watch en een artikel op BBC News dat de situatie in China rampzalig is op het vlak van de schending van mensenrechten en de sociaal economische situatie, dat de sociaal-economische situatie leidt tot de schending van burgerlijke en politieke rechten en dat de Chinese autoriteiten door hun beleid hiervoor verantwoordelijk zijn.

Krachtens artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet houdt het begrip "*politieke overtuiging*" onder meer in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden. Het begrip politieke overtuiging moet ruim worden uitgelegd volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie, die er op heeft gewezen dat artikel 10, lid 1, d) van Richtlijn 2011/95 EU niet alleen verwijst naar overtuigingen maar ook de gedachten en meningen betreffende aangelegenheden die verband houden met potentiële actoren van vervolging, en betreffende aangelegenheden die verband houden met het beleid en de methoden van deze actoren, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden. Ten slotte wordt de nadruk gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging.

De Raad stelt vooreerst vast dat de door verzoekers aangehaalde vrees geen verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden in de Vluchtelingendefinitie. Uit hun verklaringen blijkt duidelijk dat zij zich louter beroepen op de moeilijke financiële situatie waarin zij zich zouden bevinden in geval van terugkeer naar China en de moeilijkheden waarmee hun kinderen zou geconfronteerd worden om zich aan te passen aan het andere schoolsysteem in China en vanwege hun taalproblemen. Waar verzoekers betogen in het verzoekschrift dat zij sterk gekant zijn tegen het beleid van de Chinese autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de slechte economische toestand in het land en aldus een *nexus* trachten aan te tonen met de vervolgingsgrond politieke overtuiging, kan de Raad slechts vaststelling dat nergens kan uit blijken dat zij sterk gekant zouden zijn tegen het Chinese beleid, noch dat er sprake is van een (toegeschreven) politieke overtuiging in hun hoofde. Integendeel verklaren verzoekers immers dat zij geen problemen hebben gehad met de Chinese autoriteiten in het verleden en ook de Chinese autoriteiten in geval van terugkeer niet te vrezen (notities PO verzoekster, p. 7, notities PO verzoeker, p. 9). Evenmin verklaren zij de Chinese autoriteiten verantwoordelijk te houden voor de slechte socio-economische situatie of de aanpassingsproblemen waarmee hun kinderen zouden te maken krijgen in hun land van herkomst. Ook in het verzoekschrift wordt niet geduïd op welke wijze hun sterke tegenkanting tegen de Chinese overheid nu of in het verleden vorm heeft gekregen of op welke wijze zij dit kenbaar hebben gemaakt. In dit verband wordt in de bestreden beslissingen ook terecht gewezen op het feit dat verzoekers zelf verklaren de autoriteiten in China niet te vrezen bij terugkeer en zich ook in België tot de autoriteiten van hun land van herkomst hebben gewend om hun paspoorten te laten verlengen.

Met betrekking tot de aanpassingsproblemen van hun kinderen merkt de Raad verder op dat zelfs indien kan aangenomen worden dat hun kinderen met aanpassingsproblemen kunnen te maken krijgen in geval van terugkeer dit het gevolg is van verzoekers keuze om hun leven in België uit te bouwen in de wetenschap dat zij op onregelmatige wijze al die tijd in België verbleven, dat dergelijke aanpassingsproblemen onvermijdelijk zijn voor elk kind dat in een andere omgeving wordt geplaatst en dat verder niet kan blijken dat hun kinderen de toegang tot het Chinese onderwijs zouden worden onttrokken in geval van terugkeer.

Uit niets kan blijken dat verzoekers er een gedachte, mening of overtuiging op na houden met betrekking tot het Chinese sociaal-economische beleid die als kritisch of "*gekant tegen*" het Chinese beleid kan worden beschouwd en die zou voortvloeien uit een bepaald handelen of nalaten te handelen vanwege de Chinese overheid of enige andere actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Evenmin brengen de verzoekers enige concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat aan verzoekers een dergelijke politieke overtuiging zou kunnen worden toegeschreven door de Chinese overheid.

Voorts wijst de Raad er op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“een verzoeker om de vluchtelingenstatus op grond van omstandigheden in zijn land van herkomst een gegronde vrees moet hebben voor „daden van vervolging” in de zin van artikel 9, leden 1 en 2, van richtlijn 2011/95, ten aanzien van zijn persoon door de in artikel 6 van die richtlijn bedoelde „actoren van vervolging”, waarbij er overeenkomstig artikel 9, lid 3, gelezen in het licht van overweging 29 van de richtlijn, een oorzakelijk verband moet bestaan tussen de daden van vervolging of de afwezigheid van bescherming daartegen en ten minste één van de vijf gronden voor vervolging genoemd in artikel 10 van de richtlijn, waaronder „politieke overtuiging (zie naar analogie arrest van 5 september 2012, Y et Z, C-71/11 en C-99/11, EU:C:2012:518, punt 51)” (HvJ, C-280/21, P.I. tegen Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos, 12 januari 2023, punt 24).*

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren dat zij vervolging vrezen door het beleid van de Chinese overheid, en dus een statelijke actor, is vereist dat er een verband bestaat tussen de daden van vervolging van deze overheid of de afwezigheid van bescherming en één van de vijf vervolgingsgronden. Hierboven werd reeds vastgesteld dat in hoofde van verzoekers niet kan worden aangenomen dat hun vrees voor hun socio-economische situatie in China of de aanpassingsproblemen van hun kinderen verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie. Bijgevolg kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging vanwege de Chinese overheid of vanwege de afwezigheid van bescherming door deze overheid in vluchtelingenrechtelijke zin worden aangenomen. Verzoekers betoog inzake de verantwoordelijkheid van de Chinese overheid voor de schendingen van mensenrechten in China en de sociaal economische situatie kan dan ook niet tot een ander besluit leiden.

Verder stelt de Raad ook vast dat, waar verzoekers aanvoeren dat hun situatie bij terugkeer nog zou kunnen verslechteren omdat het bedrag dat hij van een servicebureau heeft geleend voor zijn studentenvisum nog niet volledig betaald is en nog schulden heeft die hij bij zijn terugkeer naar China zal moeten betalen met eventuele rente waardoor zijn sociaal-economische situatie nog kan verslechteren, deze schulden blijkbaar zijn gemaakt om zijn reis naar België in 2006 te betalen en dat hij een deel heeft terugbetaald maar niet meer weet hoeveel. In zoverre verzoekers financiële situatie nog zou kunnen verslechteren doordat een deel nog moet worden terugbetaald, stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker nergens concreet maakt ten aanzien van wie deze schulden nog zouden moeten worden vereffend en hij verder ook verklaart dat hij hierover na zijn aankomst in België nooit meer iets heeft gehoord (notities PO verzoeker, p. 7) en dit tijdens het persoonlijk onderhoud niet heeft aangegeven als een reden waarom hij niet naar China zou kunnen terugkeren. Nog daargelaten dat hij zelf diegenen aan wie hij nog geld verschuldigd zou zijn, blijkbaar niet als een actor van vervolging beschouwt en evenmin aangeeft wie de persoon of personen zijn aan wie hij nog geld zou verschuldigd zijn, maken verzoekers dus bovendien niet concreet aannemelijk dat er actueel nog een schuld uitstaat, waardoor hun sociaal-economische situatie nog zou kunnen verslechteren, zoals zij in het verzoekschrift beweren maar verder op geen enkele wijze staven.

De Raad wijst er verder op dat het in beginsel aan de verzoekers is om hun vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade concreet aannemelijk te maken. Waar verzoekers betogen dat de sociaal-economische situatie in China zo problematisch is dat er veel mensenrechtenschendingen uit voortvloeien, wijst de Raad er op dat zij ook hier hun betoog niet concretiseren maar zich beperken tot het citeren van algemene landeninformatie en verder enkel verwijzen naar de slechte economische situatie waarin zij zouden terechtkomen. De loutere verslechtering van de socio-economische situatie van verzoekers in geval van terugkeer of de slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst kunnen niet als een daad van vervolging worden beschouwd. De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie waarin wordt gesteld dat door deskundigen in twijfel wordt getrokken dat de Chinese autoriteiten daadwerkelijk extreme armoede in het land hebben uitgeroeid en het louter poneren dat dit het gevolg is van het beleid van de Chinese regering kan niet volstaan om aannemelijk te maken dat verzoekers in geval van terugkeer in dergelijke situatie dreigen terecht te komen, noch dat het beleid van de Chinese regering erop gericht zou zijn de Chinese bevolking in een situatie van extreme armoede te brengen, laat staan dat verzoekers hierdoor gevisieerd zouden worden.

De door de verzoekers gevreesde problemen ingeval van terugkeer naar China, dat zij in een moeilijke economische situatie zullen terechtkomen en dat hun kinderen problemen zullen hebben met het onderwijs, houden geen verband met één van de voormelde criteria en kunnen bijgevolg niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekers, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kunnen genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch.

Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekers geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming. Immers er blijkt niet dat zij bij een terugkeer naar China door de staat of niet-overheidsactoren die bepaalde aspecten van de statelijke bevoegdheden uitoefenen zullen geëxecuteerd worden of dat hun een doodstraf opgelegd werd.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

In casu maken verzoekers niet concreet aannemelijk dat zij in hun individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar China zullen terechtkomen in een situatie van extreme armoede zoals hierboven uiteengezet. Zij beperken zich in het verzoekschrift tot het louter verwijzen naar algemene landenrapporten waarin sprake is van hoge werkloosheid en waarin experts betwijfelen dat de Chinese autoriteiten extreme armoede hebben uitgeroeid en stellen dat de Chinese overheid verantwoordelijk is voor de preciaire economische en humanitaire situatie in China, zonder dit evenwel verder concreet toe te lichten. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers hiermee niet aantonen dat in China sprake is van een algehele situatie van extreme armoede noch dat dit het gevolg is van een intentioneel handelen of nalaten te handelen vanwege de Chinese autoriteiten, laat staat dat verzoekers hiermee aantonen dat zij hierdoor in hun individuele omstandigheden in een dergelijke situatie zullen terechtkomen.

De Raad wijst er verder nog op dat louter sociaal-economische overwegingen als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en geen recht geven op internationale bescherming. Zulke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In dit verband stelt de Raad ook vast dat beide verzoekers volgens hun verklaringen nog familieleden hebben in hun regio van herkomst, zodat zij nog over een netwerk beschikken in het land van herkomst.

Gelet op het geheel van voorgaande overwegingen, kan geen toepassing worden gemaakt van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in de Volksrepubliek China actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van de verzoekers geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6. Verder stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissingen vast dat verzoekers reeds in 2006 in België aangekomen zijn en pas in november 2021, na verschillende regularisatie-aanvragen te hebben ingediend, voor het eerst een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Dat zij vijftien jaar hebben gewacht om een verzoek in te dienen, getuigt niet van een oprechte vrees voor vervolging of reëel risico voor ernstige schade en ondermijnt in elk geval de ernst van de vervolging of ernstige schade die zij vrezen. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissingen kan hun verklaring hiervoor, namelijk dat zij nog nooit van deze mogelijkheid hadden gehoord, niet verschonen dat zij zo lang wachtten om een verzoek in te dienen. Het is immers niet aannemelijk dat verzoekers, zelfs indien zij zich al die tijd in een situatie van illegaliteit bevonden, nog nooit van deze mogelijkheid gehoord hadden, zeker wanneer, zoals *in casu*, zij al vijftien jaar in België wonen, in die periode ook gewerkt hebben en tussen 2006 en 2009 er in geslaagd zijn hun studentenvisum te verlengen en sinds 2009 al verschillende aanvragen tot regularisatie hebben ingediend, wat in elk geval impliceert dat zij in staat waren gebruik te maken van verschillende verblijfsprocedures en hiervan dus ook op de hoogte waren. Waar verzoekers nog verwijzen naar een uittreksel van het UNCHR rapport *Beyond Proof* waarin het UNHCR benadrukt dat er vele legitieme redenen kunnen zijn voor het laat indienen van een verzoek en dat dit geen invloed mag hebben op de geloofwaardigheidsbeoordeling, wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissingen de geloofwaardigheid van hun verklaringen niet ter discussie stelt, maar dat enkel wordt vastgesteld dat hun verzoeken eerder lijken ingegeven te worden door hun wens om in België te blijven dan door de nood aan internationale bescherming. Hoe dan ook is de mening van het UNHCR zoals uitgedrukt in het geciteerde rapport niet bindend voor de asielinstanties en bieden verzoekers met hun algemeen betoog evenmin een

plausibele verklaring voor het feit dat zij vijftien jaar gewacht hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

7. Waar verzoekers nog wijzen op het hoger belang van hun kinderen en stellen dat verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen wijst de Raad er op dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, zoals artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft.

Evenwel kan deze bepaling geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en de Conventie van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan, mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Voorts wijst de Raad er op dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de door verzoekers geuite vrees met betrekking tot hun beide kinderen in geval van terugkeer naar China werd beoordeeld in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven besproken.

Een schending van artikel 57/1 van Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekers aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Chinees (Mandarijns) machtig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekers neergelegde documenten. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

K. POLLET